

ци, неволници, народни мъстители, които възпѣ въ поемата си „Горски пѣтникъ“. Тамъ се тъкми да изпълни последния си дългъ предъ олтаря на свободата. Отъ този моментъ натакъ 12 години живѣе съ идеята за хайдушката народна отбрана, и неговитѣ съподвижници не сж вече само хайдути, а бунтовници съ опредѣлена политична цель. Оживление силно настѣпва въ емигрантскитѣ срѣди презъ 1861 година, въ очакване да избухне войната между Сърбия и Турция. Раковски въ това време съставя планъ за освобождението на България. Той намира, че духътъ за възстание въ страната е повишенъ; че въ повечето градове били образувани революционни комитети, че населението имало орѣжие, и при даденъ знакъ възстанието трѣбвало да почне. Той нарежда: да се формира единъ полкъ отъ 1000 души съ всички родове орѣжия. Това движение да обхване Балкана и оттамъ до Черноморието; така ще се турятъ на кракъ до 150 хиляди души съ 100 хиляди пушки. Българското временно правителство да бжде въ връзка съ Сърбия и Влашко.²²

Въ отпрадения презъ 1862 г. апелъ къмъ робитѣ казва: